

En aquest temps que passa, que corre, que vola d'una manera desmesurada, quan ens adonem que a l'ahir no se li dóna importància i que l'abans d'ahir se'ns explica en veu baixa i que queda arraconat en una mena de silenci obligat durant tant de temps, que aleshores, és el moment de fer una pausa, baixar de l'arbre i gratar les arrels.

Mirar enrera i escoltar aquells que ens expliquen la nostra història. En aquesta ciutat han passat coses, moltes coses, i no podem continuar caminant adormits i desmemoriats com fins ara.

Cal explicar de pares a fills i d'avis a néts que venim de la pedra, del fang, dels mosics romans, de les gruixudes muralles, de guerres remences, de senyors i de vassalls, i de ferides que encara no han cicatritzat....

Cal recordar, també, que som fills d'un fatídic minut, ara fa només setanta anys, d'un dimarts de primavera en què la mort va baixar del cel i s'escampà pels carrers i les places de la nostra vila.

Expliquem-ho en VEU ALTA. Però NO com un lament, ni com un plor, ni com un crit de dolor llunyà i esgarrifós, sinó amb TOTA la FORÇA I LA POTÈNCIA del que som capaços, i amb l'esperança de que vosaltres, els joves, us convertiu en la memòria d'aquella època per a poder transmetre-ho també a fills i néts.

Convertir aquella tragèdia en un símbol, que ens faci reflexionar sobre les guerres, sobre totes les guerres, en un crit de vida, en un MAI MÉS, i en una paraula de només tres lletres que hauríem de portar tots els granollerins endreçada en un calaix sempre obert de la memòria: la paraula és PAU.

Granollers, primavera de dos mil vuit